

Avspark-tale til UiS-ansatte, 9. august 2010:

Mål, muligheter og mestring

Slide: Bilde av kulene på veggen

Gode kolleger. Velkommen til et nytt universitetsår!

I vår møte jeg en student som hadde sittet i kantina her utenfor og fundert over veggen med de mange fargerike kulene: Ønsker UiS å uttrykke noe med dem?

Var det sånn at det var slik at det ble satt opp ei kule for hver gjennomførte disputas og at den nye doktoren fikk velge farge? Universitetets bragder presentert som et fargerikt kunstverk i stadig utvikling! Det hadde vært noe!

Nei, det er vel ikke helt slik. De 300 fargerike kulene til Terry Nilssen-Love har tittelen "Nettverk". Kanskje vi heller kan assosiere kulene med alle oss ansatte ved UiS – og det samvirket mellom oss som gjør at vi skaper noe større enn oss selv – noe som gir mening og fungerer godt? Uansett, det er godt å treffes her i dag, godt for meg som rektor og godt for de mulighetene det skaper for kontakt mellom oss alle.

Slide: Studentmyldring på campus.

For nå må det fungere godt. Jeg merker spenningen i luften. I morgen kommer de nye utenlandske studentene – til sammen nesten 300. Og om ei uke kommer

over 3000 nye studenter fra hele landet. Disse har nok allerede dannet seg et bilde av UiS, kanskje gjennom en venn eller kanskje gjennom våre flotte studentsider på nettet. Men det er først når de møter opp på campus og instituttet sitt at de kan danne seg et tydeligere bilde av det universitetet de har valgt å studere ved og hvem vi er. Det er i møte med dere – studentservice, institutt, fakultet og fagmiljø – at universitetet skapes. Og nettopp dét vil jeg bruke denne anledningen til: Jeg vil tegne et felles bilde av det universitetet vi jobber ved, den nasjonale og internasjonale rammen vi inngår i og noen av de mål, utfordringer og muligheter vi i fellesskap må forholde oss til.

Slide: Studentmyldring + søkertall og opptakstall.

Jeg tror det kommende universitetsåret blir som det forrige: tøft – men også veldig godt! Godt fordi universitetet aldri totalt sett har hatt flere søkere enn tilfellet var i vår. De internasjonale programmene har økt med 35 prosent flere søknader, og i det lokale opptaket – det vil si masterprogram og en del andre program – har vi hatt en økning på ca. 2 prosent fra i fjor. Vi har riktignok gått noe tilbake i Samordna opptak, men det er det en god forklaring på: Det kan skyldes at vi tilbyr færre studier enn året før. Det veldig hyggelig å konstatere at våre mastere er veldig populære. Det er også gledelig å konstatere at gjennomstrømmingen for bachelor- og masterutdanningene blir stadig bedre.

Slide: Resultat doktorgravhandlinger 2009 + doktorene på Årsfesten.

Videre har vi hatt en formidabel økning når det gjelder avholdte disputaser. Antall uteksaminerte doktorander var i fjor 29 mot 12 året før. I 2010 har vi så langt hatt 17 disputaser. Trolig vil vi dette året gjennomføre godt over 30 disputaser. Dessuten er det mange som har kvalifisert seg førstelektor eller har tatt doktorgrad utenfor. UiS har dyktige ansatte og vi er inne i en god flyt.

Slide: Forskningspublisering. Graf. + Bilde av Aven.

Vi publiserer også mer enn før. Fra 2008 til 2009 økte vi antallet publiseringspoeng med over 34 prosent og antallet vitenskapelige publikasjoner med over 36 prosent. UiS hadde den prosentvis største økningen av samtlige universitet i 2009.

Vi kan like det eller ikke: Alle disse tallene er viktige – de blir nemlig målt av Database for statistikk for høgre utdanning, veid av Kunnskapsdepartementet, gransket av NOKUT, studert av de andre universitetene, plukket opp av media og diskutert i omgivelsene. I tillegg er disse tallene – søkertall, tall på fullførte grader og tall på publiseringer – med på å bestemme et livsviktig tall for UiS: Hvor mange penger vi får fra staten til å drive universitetet.

Slide: Campusbilde UiS og Bologna.

Universitetssektoren er presset og i endring nasjonalt og internasjonalt.

Bologna-prosessen har ført til økt standardisering. Antallet institusjoner vokser og det er økt konkurranse mellom dem. Antallet studenter stiger, dels pga økt studietilbøyelighet, men også pga demografiske endringer. I store deler av verden er det innføring av studieavgifter, noe som er problematisk for store befolkningsgrupper og regulerer studentstrømmene – ikke alltid på en heldig måte fordi studentgruppen deles inn i de med penger og de uten. Universitetene verden over har hatt en veldig kostnadsøkning, og i store deler av Europa er det store kutt i budsjettene til universitetene.

Alle disse endringene har vist at vi må arbeide annerledes enn før. Nasjonalt har vi fått SAK – samarbeid, arbeidsdeling og konsentrasjon som en forpliktelse. Internasjonalt ser vi at det stadig inngås flere institusjonelle samarbeidsavtaler og at disse følges av en arbeidsdeling mellom institusjonene. Vi må lete etter nye løsninger på arbeidsdeling og konsentrasjon for å bli bedre.

I den situasjonen vi og de fleste andre institusjoner står i, har Luc. E. Weber og James J. Duderstadt har i en bok oppsummert endringene ved å våge og stille tre spørsmål:

Slide: 3 spørsmål til sektoren.

1. Er vi blitt så dyre i relasjon til andre sosiale behov i samfunnet, at vi ikke kan regne med økte bidrag til sektoren?
2. Kan vi bli bedre med det vi har av midler?
3. Kan vi bli mer nyttige?

Når det gjelder spørsmål 1, så ser svaret ut til å være at det er en fare for at vi ikke kan regne med økte bidrag. De siste par årene har hele Universitets og høyskolesektoren sloss for å få styrket basis uten å lykkes. På fredag var universitetsrektorene samlet i forhold til følgende problemstilling. De fleste institusjonene har tatt opp flere studenter enn det som det er basisfinansiering for, altså med de 40% vi får for studiepoengsproduksjon. Nå sier KD muntlig og skriftlig, at vi ikke får del i veksten i nye studieplasser i forbindelse med yngrebølgen, hvis ikke institusjonene aksepterer å se på disse plassene som fullfinansiert. Universitetsrektorene ber i fellesskap om en dialog med KD om dette.

De nye universitetene har ikke heller lykkes med å bli finansierte som universitet. Hos oss er balansert omstilling for utvikling nødvendig for å bedre arbeidsvilkår, utstyr og tilgang på såkornmidler. Dette er smertefullt. Styret vedtok i vår å legge ned årskursene i tysk, spansk og fransk. Selv om disse språkfagene sannsynligvis har en mulighet for å leve videre gjennom en

nettbasert språkutdanning, er det ikke i tvil om at nedleggelsen er et tap for regionen. Det ser jeg også. Men når så få studenter ønsker å studere disse fagene her i Stavanger, er vi nødt til å se realiteten i øynene og tenke alternativer. Jeg er den første til å beklage situasjonen overfor språklærerne som opplever dette som vanskelig. Styret vedtok også i vår at universitetet skal redusere lønnsutgiftene tilsvarende 50 årsverk i løpet av tre år. Det er fortsatt en målsetting at reduksjonen skal gjennomføres uten oppsigelser.

Som øverste leder for det hele, kan jeg bare si at Bofu er en ubehagelig og tøff, men nødvendig prosess.

Men også i BOFU-prosessen er det viktig å fokusere på det vi vil. Ressurser er ikke noe vi skal ta for gitt, noe som vi bare skal tilpasse oss. Ressurser er noe vi utvikler og skaffer oss for å nå målene våre. Vi skal utfordre det velkjente og utforske det ukjente i alle fagmiljø. For å få dette til må vi løfte i flokk og skaffe oss de ressursene vi trenger. Ressurser er ikke noe konstant, noe som bare kommer fra Tora. Vi må sammen se på de muligheter vi har for inntjening, både gjennom finansieringssystemet, gjennom EVU, gjennom forskning, NFR, EU og private midler. Konsolideringen vår må ha et offensivt preg.

Dette er også svaret på spørsmål 2, altså om vi kan bli bedre med de midlene vi har. Vi må bruke de ressursene vi har til å skaffe oss mer. Handlingsromutvalget dokumenterte behovet for at sektoren må få økte bevilgninger og at utdanning og forskning er en del av løsningen av de samfunnsproblemene vi står overfor, og ikke en del av problemet. Kritikken fra statsråden var imidlertid at vi ikke var

modige nok og viste til hva institusjonene selv kunne gjøre for å bli bedre. Dette er en av utfordringene våre framover.

Svaret på det tredje spørsmålet – om vi er nyttige nok, er JA. Men vi har likevel overfor befolkningen generelt et forklaring, forståelses- og formidlingsproblem.

Dette gjelder enten det er betydningen av den frie nysgjerrighetsdrevne forskningen, eller når det gjelder mer anvendte problemstillinger og utdanning.

Formidling av innhold i forskning og undervisning må prioriteres.

Slide: Bernt Hagtvedt-sitater og Kvalsvik Nicolaysen-svar.

Å vise fram det vi er gode på og det vi gjør, vil være helt avgjørende for å stå sammen og takle presset på UiS utenfra. I året som gikk har det vært et tøft press på oss utenfra. Myndighetene presser oss til stadig å levere bedre. Statsråd og departement etterlyser blant annet flere NFR- og EU-prosjekter. Vi blir også presset av miljøer fra de andre universitetene. Et eksempel er kritikken fra en sentral professor. På tynt grunnlag stilte Bernt Hagtvedt spørsmål til kvaliteten på våre doktorgradsprogrammer. Han vil at universitetene i Stavanger og Agder blir høyskoler igjen. Slik kritikk kan tolkes som et tegn på at våre konkurrenter ikke liker vår framgang, for eksempel når det gjelder forskningsproduksjonen.

Vi så det også i språkdebatten, hvor det verserte to ulike typer argumenteringer i mediene: Den ene handlet om den alvorlige bekymringen for språkfagene generelt – som mange deler. Den andre handlet om en påstått UiS's udugelighet

som universitet når vi ikke evner å satse på språkfag. Skjønt det er stor enighet i at det er viktig å tilby den oppvoksende generasjon språk som universitetsfag, så er det ikke nødvendigvis gitt at *et hvert universitet* må ha flere språkfag. Ser vi internasjonalt, så er ikke Princeton i USA et mindreverdige universitet fordi de ikke har medisin. Caltech og Chicago er ikke mindre universitet enn Berkely eller Illinois fordi de har et smalere tilbud. Når dette er sagt, så vil jeg føye til at jeg ikke synes UiS og regionen over tid, når vi er ferdig med den konsolideringen vi nå er oppe i, skal slå seg til ro med det smale tilbudet vi har i dag.

Poenget mitt her er: Dette ytre presset krever at vi må stå sammen om utfordringene. Det er derfor også veldig viktig å vite hvem vi er og hva vi vil – og å vise dette med større overlegenhet enn tidligere. Vi er et nyskappingsuniversitet. Sammen skal vi stolt videreutvikle dette. Å stå sammen betyr ikke at vi trenger å være enige, men at vi hjelper hverandre fram, lager et godt arbeidsmiljø for hverandre, at vi forsvarer hverandre og vår egen arbeidsplass og at vi deltar aktivt i planleggingen og utviklingen av vår egen institusjon.

Slide: Kjølvs Egeland og Bernt Svihus på befaring på Ullandhaug, august 1972.

Fra dag én har vi fulgt den såkalte triple helix-modellen som går ut på at forskningsmiljø (universitetet), offentlig sektor (lokale myndigheter) og næringslivet i en region samarbeider tett. Det var et slikt omfattende samarbeid som bidro til at høgskolen vår ble universitet. Noen sier av og til at vi ikke er et ordentlig universitet. Noen synes å ha lyst til å bli som de gamle og ser ikke at de gamle holder på å fornye seg. Men merk dere at Universitetet i Bergen og Universitetet i Oslo nå tar etter vår strategi. UiB er for tiden opptatt av å styrke sitt forhold til samfunns- og næringsliv og har nylig opprettet et eget kontor og handlingsplan for samfunnskontakt. Også Universitetet i Oslo har i sin nye strategi vektlagt nyskaping. Der heter det blant annet at innovasjon skal integreres i universitetets løpende faglige virksomhet – akkurat slik som vi har tenkt når det gjelder UiS. UiS kommer ikke til å gi slipp på vårt forsprang når det gjelder å finne løsninger i samarbeid mellom ulike fag og fagmiljø, mellom universitetet og arbeids- og næringsliv. Basert på vår lange tradisjon for nyskaping og kreativitet i samspill med regionen vi er en del av skal vi bygge videre på vår identitet som nyskappingsuniversitet.

Slide: Bilde av 3 profesjoner: oljearbeider, sykepleier, lærer.

Jeg vil også at dere skal merke dere dette: Nyskappingsuniversitetet går hånd i hånd med vår satsning som profesjonsuniversitet. Vi har gått inn for å styrke

profesjonsfagene forskningsmessig. Det er for eksempel slik at vi *utdanner* ikke bare lærere, sykepleiere og ingeniører. Vi *forsker* på praksisforbedring – på hvordan klienter, kunder, elever og pasienter skal få det bedre, hvordan tjenestene kan bli mer kostnadseffektive eller for hvordan man kan få til mere læring eller helse osv. Dette er praksisnær forskning som også gir våre profesjonsstudenter en forståelse for hvor viktig forskningsbasert kunnskap er også i disse fagene. Vi er i dialog med Forskningsrådet om hvordan vi skal få til større satsinger her.

Slide: Leseforskning: Lesende jente.

Hva kan lille UiS bidra med i nasjonale og internasjonale kunnskapssamfunnet, spør dere da kanskje? På hvilke områder er vi ledende? Jo, vi har kollektiv ekspertise på mange områder – og jeg nevner bare noen: risikostyring og samfunnssikkerhet, petroleumsfag og offshoreteknologi, organelleforskning, leseforskning, barns emosjonelle og sosiale problemer, hotell og reiseliv og spesialpedagogikk. Jeg vil også mene at UiS i større grad enn andre norske universitet har utviklet studieprogrammer, forskning og innovativ virksomhet tilpasset både i regionen og storsamfunnet. Innenfor disse og alle de andre fagområdene er det små og store resultater vi kan vise fram – det må vi hjelpe hverandre til å bli bedre på.

Slide: Forskningsbasert utdanning: To forskende studenter.

En UiS-student skal merke vår nyskappingsprofil gjennom at vi satser på å fornye og forbedre oss når det gjelder undervisning og undervisningsmetode og organisering. Vi har blant annet satt oss som mål at kreativitet og nyskaping skal prege studier og undervisning. Skal vi lykkes i dette, må vi følge med på hva som skjer i sektoren og være et hode foran. Universitets- og høgskolerådets forskningsutvalg og utdanningsutvalg nedsatte i fjor sommer en arbeidsgruppe som skulle se nærmere på sammenhengen mellom forskning og utdanning. Det er i dag en selvfølge at undervisningen på et universitet skal være forskningsbasert. Dette er ikke avleggs, men det er gammelt nytt. Det som det nå er snakk om er å tilby en undervisning der studentene er *aktive*: Enten aktive i en diskusjon av et forskningsbasert innhold eller aktive i konkrete forskningsprosjekter. Gjennom Universitets- og høgskolerådets rapport utfordres hele universitets-Norge til diskusjon om forskningsbasert undervisning og til å å trekke studentene mer aktivt inn. Dette skjer allerede i flere miljø ved UiS, der studentene sammen med våre egne ansatte og ofte også med arbeidslivet utformer sine bachelor- og masteroppgaver eller sine doktorgrader. Her må vi lære og motiveres av de miljøene hos oss som allerede lenge har inkludert studentene i pågående forskning. I oktober vil det være et seminar om forskningsbasert undervisning i Bergen.

Slide: e-læring. Mari Linn Larsen på NettOp.

Vårt mål er også at UiS-studentene skal merke vår nyskappingsprofil ved at vi utvikler nye læremidler og undervisningsformer. Et godt eksempel på at vi er i front med dette arbeidet, er at vi tilbyr sykepleierstudiet via e-læring. Det er kjekt at UiA vil være med å videreutvikle sykepleierutdanningen på nett. Og nå er Enhet for nettbasert opplæring – NettOp – i gang med å utvikle et dataspill som skal lære sykepleierstudentene medikamentbehandling. Dette har fått stor oppmerksomhet på nettet. NettOp har også fått midler til å utvikle en god metode for brukerdrevet innovasjon. Det handler om å utvikle nye e-læringsverktøy.

Studentaktiv forskning, kreativ og nyskapende undervisning og bruk av nye læremiddel – skal bidra til vår nyskappingsprofil. Arbeidet med undervisningskvalitet er knyttet til arbeidet med å utvikle en plan for undervisningsstrategi på UiS, der vi styrker universitetspedagogikken. Departementet etterlyser denne strategien. Undervisningsstrategien for UiS må ses i sammenheng med at all høgere utdanning i Norge skal tilpasses et kvalifikasjonsrammeverk innen 2012. Viktige elementer her er at alle fagplaner må inneholde hva som skal være læringsutbytte for studentene. Det betyr at vi

må gå kritisk gjennom våre studieopplegg og våre evalueringsformer.

Slide: Forskernettverk. Fra EECERA-konferansen i 2008.

Kanskje kan de store kartnålene på veggen her utenfor symbolisere vårt stadig voksende forskernettverk rundt om i verden? Forskningsverdenen er et åpent landskap der forskere knytter sterke fagsamarbeid på tvers av kontorer, fakultet, universitet, land og grenser. Våre gode publiseringstall for 2009 skyldes dyktige UiS-forskere som har evnet å lage gode forskernettverk, blant annet med eksterne partnere i ledende forskermiljø i Europa og USA. Tallene skyldes også god forskningsledelse. Gjennom de nyopprettede programområdene for forskning har 250 av våre forskere kommet sammen og laget nettverk seg imellom – og sammen med internasjonale forskere. Programområdesatsningen har vært viktig for å styrke forskningsaktiviteten ved UiS.

Slide: Tabell: NFR og EU, nasjonal + UiS.

UiS måles på forskningen sin. Vi kan konstatere gode tall når det gjelder publisering og avlagte doktorgrader. Vi sliter imidlertid på to andre viktige områder. Det er vår andel av midler fra Forskningsrådet og EU. Myndighetene kanalisere en betydelig del av forskningsmidlene gjennom konkurranse i regi av Forskningsrådet. Dette er en av de viktigste inntektskildene for universitetene. Tall for 2009 viser at gjennomsnittlig NFR-bevilgning per hode for

universitetene er 186 000 kroner, mens den for UiS ligger på 43 000 kroner – altså under en fjerdedel av snittet i sektoren. Denne avstanden mellom oss og de øvrige universitetene har alvorlige effekter: De andre får flere midler, styrker det forspranget de allerede har ved økt publisering og flere doktorgrader som igjen gir ytterligere uttelling i resultatbasert omfordeling. Med andre ord: ulikheten er selvforsterkende. Vi må styrke UiS sitt renome som forskningsuniversitet, ved å redusere disse forskjellene.

Midlene fra eU har samme effekt. Stadig mer av Norges forskningsmidler går gjennom EU. Selv om vi her blir stadig bedre, så er det slik at i snitt får universitetene i Norge 10 000 kroner per hode, mens det for UiS ligger på 3000 kroner – altså under en tredjedel. Myndighetene vil ha mer igjen av den innbetalte norske ”kontingenten” og har foreslått en rekke tiltak for å styrke den norske deltakelsen. Det er ingen tvil: Når det gjelder forskning må UiS si ja til EU!

Slide: FP7-logo.

Når verden er slik den er, er det viktig at UiS gjør en betydelig innsats for å kvalifisere våre forskere. I 2007 etablerte vi fagenheten for EU-forskning med en klar strategi om å øke andelen søknader vi sender til EU sitt 7. rammeprogram. Dette har vært et målrettet arbeidet hvor vi nå kan se resultatene begynne å komme. Seks prosjekter har siste år blitt innvilget eller er under

forhandling med midler fra EU. Til sammen utgjør det 16-17 millioner norske kroner. Dette vil igjen frigjøre penger fra Kunnskapsdepartementet – omlag 28 millioner i tillegg! To av prosjektene har vi sammen med IRIS. I tillegg er det også fagmiljøer hos oss som lykkes med andre former for EU-søknader. Dette er veldig positivt med tanke på å bygge europeiske nettverk. Vi er likevel langt unna der vi vil være. Derfor skal vi denne høsten skal vi arrangere flere kurs i søknadsskriving. Vi skal også prøve å opprette en ”pool” av interne og eksterne fagfolk som er villige til å hjelpe til i søknadsprosessen og løfte søknadene kvalitetsmessig. For å få EU-midler er faglig innhold avgjørende, men ofte ikke tilstrekkelig for å få midler. Selve søknaden, begrepsvalg, samarbeidspartnere, og ”tonnasje”, spiller også en stor rolle.

I kraft av UiS’ mangeårige fruktbare vekselvirkning med samfunnet det er en del av, har vi et fortrinn. Vi har mye kompetanse og unike forutsetninger. Det bør være en god nok grunn for å strekke oss mot høye mål. Vi har muligheten til å bli et foregangsuniversitet i en foregangsregion. Og lykkes vi med å bygge ut våre internasjonale allianser, kan vi også stråle internasjonalt i takt med ledende universitet. Det er spill av ressurser om vi ikke satser.

Slide: Ansatte i diskusjon/aktivitet.

Vi har nå på UiS fått en styringsordning som de fleste av våre ansatte har ønsket seg og som styrker mulighetene for medvirkning. Det fikk vi igjennom i vår da

UiS-styret vedtok å opprette styrer på institutt- og fakultetsnivå. De som nå sitter i instituttråd og fakultetsråd, blir styremedlemmer fra og med 1. januar 2011. I løpet av våren skal styrevalgene gjennomføres i forlengelsen av rektorvalget. Det er positivt at denne saken fikk så brei støtte, ikke bare i organisasjonen, men også i styret. Jeg håper at de ulike meningene i denne saken har vært en suksessoppskrift som gjør at vi har kommet fram til en god løsning. Nå er styrene her, nå må vi gripe muligheten og ta dem i bruk og sette agendaen! – til beste for UiS. Sammen skal vi så satse videre på at vår strategi og handling fører oss framover med særegen profil som signaliserer vår rolle i den nasjonale og internasjonale arbeidsdelingen.

Slide: Aslaug og Egil + Valgløftene.

Rektoratet går nå inn i sitt siste år av perioden sin. Avslutningsvis vil jeg vise til hva det sittende rektoratet gikk til valg på og samtidig invitere alle ansatte og studenter til å være med å stake ut kursen for en ny valgperiode. Det vil være i tråd med vår tenkning om en demokratisk styringsordning.

Rektoratet ville ha mer studentinnflytelse. Det har vi fått. Studentene er sterkt representert i de nye styrene. Vi ville også ha en aktiv personalpolitikk og en faglig støttende ledelse. Her bygger vi stein på stein. Vi har styrket den faglige ledelsen gjennom en avklaring når det gjelder rektor og direktørs myndighetsområder og gjennom opprettelsen av dekanmøter. Vi har

videreutviklet ordningen med medarbeidersamtaler, – vi jobber for prinsippet om lik tid til undervisning og forskning.

Men det er fortsatt utfordringer. Vi må få et større handlingsrom for våre forskere, slik at forskning og undervisning får bedre kår. Utfordringene står i kø: Samtidig som vi må lykkes med Bofu, må vi støtte opp om våre spisser, og vi må våge å styrke spissene våre, slik at også UiS for sentre for fremragende forskning. Skal vi få til dette må hvert enkelt fagmiljø satse riktig.

Vi i rektoratet gikk også til valg på at vi skulle fremme en forskningsstrategi forankret i fagmiljøene. Det har vi fått til. Initiativ fra fagmiljøene selv har resultert i 24 programområder for forskning. Det er viktig for å styrke forskningsaktiviteten på UiS, og som vist bidratt til en økning i forskningsproduksjon.

Slide: Volleyball-jentene i aksjon.

Skal vi mestre det vi har satt oss som mål, må vi stå sammen. Universitetet har mange aktører. Det er samspillet mellom disse aktørene som sikrer kvaliteten på det vi driver med. Det er akkurat som med kulene der ute på veggen. Hver enkelt kule er med på å skape en større helhet – noe større som gir mening. Vi har for eksempel en teknisk-administrativ stab som gjør en stor innsats. Noen av dem teller, analyserer og rapporterer inn til myndighetene. Noen støtter søknadsskriving til EU, noen formidler forskning ut. Noen legger til rette for

HMS på arbeidsplassen, noen lobber for mer penger og noen sørger for at pc-en din funker og weben er funksjonell. Vi er alle på samme lag.

Akkurat i disse dager er mottaksapparatet til Enhet for studentservice i full sving. Dere har nå den travleste tiden i løpet av året. Det kommer tusenvis av telefoner, e-poster og henvendelser fra studentene. Den jobben dere gjør hver dag, er utrolig viktig. Sammen med studentservice skal vi alle i de kommende dagene gi studentene en flott velkomst og en god start på studiene. Videre skal vi selvfølgelig tilby dem det beste og ferskeste vi har av forskningsbasert kunnskap. Det er jo derfor vi er her: Vi skal utdanne ungdom for framtidens samfunn. Det er en fantastisk jobb å lede og jobbe for et så viktig oppdrag!

Så brett opp ermene, folkens! Vi er i gang og sammen om målene og sammen om å mestre dem. Lykke til med arbeidet!